

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 2. aprīlī *

Lieta C-394/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši 1971. gada 3. jūnija Protokolam par Tiesas sniegto interpretāciju 1968. gada 27. septembra Konvencijai par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās, ko *Corte d'appello di Milano* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 27. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 22. augustā, tiesvedībā

Marco Gambazzi

pret

DaimlerChrysler Canada Inc.,

CIBC Mellon Trust Company.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*] (referents), tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], A. Ticāno [*A. Tizzano*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Bartheł*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kaseł*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 9. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Gambazzi* [*Gambaci*] vārdā — B. Našimbene [*B. Nascimbene*] un M. Kondinanci [*M. Condinanzi*], *avvocati*,

- *DaimlerChrysler Canada Inc.* un *CIBC Mellon Trust Company* vārdā — F. Alvino [*F. Alvino*], S. Pravetoni [*S. Pravettoni*] un A. Anglani [*A. Anglani*], *avvocati*,

- Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz V. Ferante [*W. Ferrante*], *avvocato dello Stato*,

- Grieķijas valdības vārdā — T. Papadopulu [*T. Papadopoulou*] un O. Pacopulu [*O. Patsopoulou*], pārstāves,

- Apvienotās Karalistes vārdā — Z. Brainstone-Krosa [*Z. Bryanston-Cross*], I. Rao [*I. Rao*] un M. Greja [*M. Gray*], pārstāves,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — A. M. Rušo-Žoē [*A.-M. Rouchaud-Joët*], E. Montaguti [*E. Montaguti*] un N. Bambara [*N. Bambara*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2008. gada 18. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 27. panta 1. punktu 1968. gada 27. septembra Konvencijā par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar 1978. gada 9. oktobra Konvenciju par Dānijas Karalistes, Īrijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanas (OV L 304, 1. lpp., un grozītais teksts — 77. lpp.), 1982. gada 25. oktobra Konvenciju par Grieķijas Republikas pievienošanas (OV L 388, 1. lpp.) un 1989. gada 26. maija Konvenciju par Spānijas Karalistes un Portugāles Republikas pievienošanas (OV L 285, 1. lpp.), kā arī 1996. gada 29. novembra konvenciju par Austrijas Republikas, Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes pievienošanas (turpmāk tekstā — “Briseles konvencija”).

- 2 Šis lūgums radās prāvā starp Lugāno (Šveice) dzīvojošo Gambaci kungu un Kanādā dibinātām sabiedrībām *DaimlerChrysler Canada Inc.* (turpmāk tekstā — “*Daimler-Chrysler*”) un *CIBC Mellon Trust Company* (turpmāk tekstā — “*CIBC*”) par divu Apvienotajā Karalistē taisītu spriedumu izpildi Itālijā.

Atbilstošās tiesību normas

Briseles konvencija

- 3 Apstākļi, kādos līgumslēdzējā valstī taisītie spriedumi tiek atzīti un izpildīti citā līgumslēdzējā valstī, ir minēti Briseles konvencijas 25.–49. pantā tās III sadaļā ar nosaukumu “Atzišana un izpildīšana”.
- 4 Šīs konvencijas 25. pantā ir paredzēts:

“Šajā konvencijā “spriedums” ir visi spriedumi, kas pieņemti kādas dalībvalsts tiesā vai tribunālā, neatkarīgi no tā nosaukuma, tostarp dekrēts, rīkojums, lēmums vai izpildraksts, kā arī izmaksu vai izdevumu noteikšana, ko veic tiesas ierēdnis.”

5 Minētās konvencijas 27. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“Spriedumu neatzīst:

- 1) ja šāda atzīšana ir klaji pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā atzīšana prasīta;

- 2) gadījumos, ja tas pieņemts aizmuguriski — ja atbildētājam dokuments, ar kuru ierosināta lieta, vai līdzīgs dokuments nav uzrādīts pietiekami laicīgi, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību.”

6 Briseles konvencijas 29. pantā par spriedumu atzīšanu un tās 34. panta trešajā daļā par to izpildīšanu līdzīgi ir noteikts:

“Nekādos apstākļos ārvalstis pieņemts spriedums nav pārskatāms pēc būtības”.

Lugāno konvencija

7 Lugāno 1988. gada 16. septembrī parakstītās konvencijas par jurisdikciju un nolēmumu izpildi civillietās un komercietās (OV L 319, 9. lpp.; turpmāk tekstā — “Lugāno

konvencija”) izcelsme meklējama, izveidojot Eiropas brīvās tirdzniecības asociāciju un izveidojot starp tās līgumslēdzējām valstīm un Eiropas Kopienu dalībvalstīm sistēmu, kas ir analoga ar Briseles konvenciju izveidotajai.

8 Lugāno konvencijas 27. panta 1. punktā ir noteikts:

“Spriedumu neatzīst:

1) ja šāda atzīšana ir klaji pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā atzīšana prasīta.”

9 Saskaņā ar Lugāno konvenciju parakstījušo valstu, kas ir Eiropas Kopienu dalībnieces, valdību pārstāvju teikto “ir piemēroti, ka Eiropas Kopienu tiesa, interpretējot Briseles konvenciju, pienācīgi ņem vērā Lugāno konvencijas judikatūrā iekļautos principus”.

10 Paralēli Protokola Nr. 2 par Lugāno konvencijas vienveidīgu interpretāciju 1. pantā katrai līgumslēdzējai valstij ir noteikts pienākums “[..] pienācīgi ņemt vērā principus, kas definēti jebkāda veida atbilstošā nolēmumā, ko pieņēmušas citu līgumslēdzēju valstu tiesas”.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 11 No iesniedzējtiesas lēmuma un Tiesai iesniegtajiem apsvērumiem izriet, ka prasības par zaudējumu atlīdzību, ko *DaimlerChrysler* un *CIBC* pieprasīja no Gambaci, ietvaros 1997. gada 26. februārī *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* pēc *DaimlerChrysler* un *CIBC* pieprasījuma izdeva rīkojumu, ar kuru, pirmkārt, pagaidām Gambaci tika aizliegts rīkoties ar savu mantu (“freezing order”) un, otrkārt, noteikts pienākums sniegt informāciju par šo mantu, kā arī iesniegt konkrētus, viņa rīcībā esošus dokumentus, kas arī attiecās uz tiesvedību par pamata prasību (“disclosure order”). Šo rīkojumu 1997. gada 11. martā Šveices iestādes grozīja un paziņoja Gambaci, kuram bija lietas dalībnieka statuss tiesvedībā *High Court*.
- 12 Gambaci prasīto neizpildīja vai vismaz pilnībā neizpildīja “disclosure order”. Tādēļ *High Court* pēc *DaimlerChrysler* un *CIBC* lūguma 1998. gada 10. jūlijā izdeva rīkojumu, saskaņā ar kuru Gambaci turpmāk tiks liegts piedalīties tiesvedībā, ja viņš noteiktā laikā neizpildīs pienākumu iesniegt lūgto informāciju un dokumentus (“unless order”).
- 13 Gambaci cēla vairākas prasības pret “freezing order”, “disclosure order” un “unless order”. Visas prasības tika noraidītas.
- 14 1998. gada 13. oktobrī *High Court* izdeva jaunu “unless order”.
- 15 Tā kā Gambaci noteiktajā termiņā nebija izpildījis šajā pēdējā minētajā rīkojumā noteiktos pienākumus, viņš tika uzskatīts par vainīgu “contempt of Court” un tika izslēgts no tiesvedības (“debarment”).

- 16 Ar 1998. gada 10. decembra spriedumu, ko papildināja 1999. gada 17. marta rīkojums, (turpmāk tekstā — “*High Court* lēmumi”) *High Court* pieņēma Gambaci aizmugurisku spriedumu un apmierināja *DaimlerChrysler* un *CIBC* prasījumus, piespriežot Gambaci tām maksāt zaudējumu atlīdzību CAD 169 752 058 un CAD 71 595 530 apmērā, kā arī USD 129 974 770, pieskaitot papildu izdevumus.
- 17 Pamatojoties uz *DaimlerChrysler* un *CIBC* prasības pieteikumu, *Corte d'appello di Milano* (Itālija) ar 2004. gada 17. decembra rīkojumu *High Court* lēmumus atzina par izpildāmiem.
- 18 Gambaci cēla prasību pret šo pēdējo minēto rīkojumu. Viņš uzsver, ka *High Court* lēmumus Itālijā nevar izpildīt, jo tie ir pretrunā sabiedriskajai kārtībai Briseles konvencijas 27. panta 1. punkta nozīmē tāpēc, ka tie ir pieņemti, pārkāpjot tiesības uz aizstāvību un sacīkstes principu.
- 19 Šādos apstākļos *Corte d'appello di Milano* nolēma apturēt tiesvedību un Tiesai uzdot šādu prejudiciālo jautājumu:

“Vai tās valsts tiesa, kurā ir prasīts izpildīt spriedumu, drīkst, pamatojoties uz Briseles konvencijas 27. panta 1. punktā ietvertu sabiedriskās kārtības klauzulu, ņemt vērā to, ka tās valsts tiesa, kas pasludināja spriedumu, liedza lietas dalībniekam, kuram spriedums bija nelabvēlīgs un kurš piedalījās tiesvedībā, iespēju jebkāda veidā aizstāvēties pēc rīkojuma aizliegt viņam piedalīties tiesvedībā izdošanas, kā minēts iepriekš, vai arī šī noteikuma interpretācija, ņemot vērā principus, kas var tikt izsecināti no konvencijas 26. un nākamajiem pantiem saistībā ar spriedumu savstarpēju atzīšanu un izpildi Kopienā, liedz valsts tiesai uzskatīt, ka tāda civilprocesa norise, kurā lietas dalībnieks nevar izmantot savas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, jo tiesa ir pieņēmusi rīkojumu aizliegt viņam piedalīties tiesvedībā tādēļ, ka viņš nav izpildījis pašas tiesas rīkojumu, ir sabiedriskās kārtības pārkāpums 27. panta 1. punkta izpratnē?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 20 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai, ievērojot Briseles konvencijas 27. panta 1. punktā minēto klauzulu par sabiedrisko kārtību, valsts tiesa, kurā atzišana prasīta, var ņem vērā faktu, ka izcelsmes valsts tiesa ir lēmusi par atbildētāja iebildumiem, neuzklausot atbildētāju, kurš tajā noritējušā tiesvedībā ir likumīgs lietas dalībnieks, bet ar rīkojumu ir izslēgts no tiesvedības, jo nav izpildījis iepriekš tās pašas tiesvedības ietvaros izdotajā rīkojumā noteiktos pienākumus.

Par High Court spriedumu kvalifikāciju, ņemot vērā Briseles konvencijas 25. pantu

- 21 Vispirms ir jāizvērtē, vai *High Court* lēmumi ir lēmumi Briseles konvencijas 25. panta izpratnē vai arī — kā uzskata Gambaci — tie neatbilst šai definīcijai, jo tie nav pieņemti, ievērojot sacīkstes principu un tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu.
- 22 Šajā sakarā jāatgādina, ka Briseles konvencijas 25. panta mērķis, īpaši neizšķirot, attiecas uz visiem lēmumiem, ko pieņēmušas ligumslēdzēju valstu tiesas.
- 23 Protams, Tiesa ir norādījusi, ka visi Briseles konvencijas noteikumi — gan II sadaļā minētie par jurisdikciju, gan arī III sadaļā minētie par atzīšanu un izpildīšanu — pauž centienus rūpēties par to, lai tās ietvaros tiesvedības, kuru rezultātā tiek pieņemti tiesu nolēmumi, norisinātos, ievērojot tiesības uz aizstāvību. Tomēr tā uzskata, ka, lai šādi lēmumi iekļautos minētās konvencijas piemērošanas jomā, pietiek, ka tie ir tiesu lēmumi, kas — pirms to atzīšanu un izpildi pieprasa valsts, kas nav izcelsmes valsts, —

šajā izcelsmes valstī ar dažādiem nosacījumiem ir vai var būt pieņemti uz sacīkstes principa balstītā tiesvedībā (1980. gada 21. maija spriedums lietā 125/79 *Denilauler, Recueil*, 1553. lpp., 13. punkts).

- 24 Tā, piemēram, aizmuguriski taisīti spriedumi ietilpst Briseles konvencijas piemērošanas jomā, kā tas izriet no tās 27. panta 2. punkta, kurā skaidri minēts gadījums par atbildētāju, kam spriedums pieņemts aizmuguriski.
- 25 Kā savu secinājumu 24. punktā norāda ģenerālvokāte, *High Court* nolēmums tika pieņemts kā aizmugurisks spriedums civilprocesā, kas principā bija pamatots ar sacīkstes principu. Tas, ka tiesa ir lēmusi, it kā atbildētājam, kas bijis likumīgs dalībnieks tiesvedībā, šis spriedums būtu aizmugurisks, nav pietiekams, lai apšaubītu pieņemto lēmumu klasifikāciju. Šo apstākli var ņemt vērā tikai, ievērojot minēto lēmumu saderīgumu ar valsts, kurā atzišana prasīta, sabiedrisko kārtību.

Par atbildētāja izslēgšanas no tiesvedības ņemšanu vērā, ievērojot Briseles konvencijas 27. panta 1. punktu

- 26 Savā 2000. gada 28. marta spriedumā lietā C-7/98 *Krombach (Recueil*, I-1935. lpp., 23. punkts) Tiesa nosprieda, ka, kaut gan tās ziņā nav definēt līgumslēdzējas valsts sabiedriskās kārtības saturu, tomēr tai ir jāpārbauda robežas, saskaņā ar kurām līgumslēdzējas valsts tiesas drīkst pamatoties uz minēto jēdzienu, lai atteiktos atzīt spriedumu, kuru pasludinājusi kādas citas līgumslēdzējas valsts tiesa.
- 27 Šajā sakarā Tiesa precizēja, ka klauzulas par sabiedrisko kārtību izmantošana ir iespējama tikai tādā gadījumā, kad citā līgumslēdzējā valstī taisīta nolēmuma atzišana un izpilde nepieņemami apdraud valsts, kurā tiek prasīta atzišana, sabiedrisko kārtību,

jo tā apdraud pamatprincipu. Apdraudējumam ir jābūt acīmredzdamam tādas tiesību normas, kas tiek uzskatīta par būtisku valsts, kurā tiek prasīta atzīšana, tiesību sistēmā pārkāpumam vai šajā tiesību sistēmā par pamattiesībām atzīto tiesību pārkāpumam (iepriekš minētais spriedums lietā *Krombach*, 37. punkts).

28 Attiecībā uz tiesībām uz aizstāvību, uz kurām attiecas iesniegtais prejudiciālais jautājums, Tiesa atgādināja, ka tam ir ievērojama nozīme, lai panāktu lietas taisnīgu izskatīšanu, un šīs tiesības ir vienas no pamattiesībām, kas izriet no dalībvalstu kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām un starptautiskiem instrumentiem saistībā ar cilvēktiesību aizsardzību, dalībvalstīm sadarbojoties vai pievienojoties, tostarp 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītajai Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai, kurai ir īpaša nozīme (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Krombach*, 38. un 39. punkts).

29 Protams, tādu pamattiesību kā tiesības uz aizstāvību ievērošana nešķiet esam absolūta izņēmumu tiesība; tā var ietvert ierobežojumus. Tomēr tiem ir tiešām jāatbilst vispārējo interešu mērķiem, kam attiecīgais pasākums paredzēts, un, ņemot vērā sasniedzamo mērķi, tie nevar ietvert acīmredzamu un pārmērīgu traucējumu šādi garantētajām tiesībām.

30 Apvienotās Karalistes valdība paskaidroja, ka “freezing order”, “disclosure order” un “unless order” rīkojumu mērķis ir nodrošināt tiesas taisnīgumu un efektivitāti.

31 Jāatzīst, ka šāds mērķis attaisno tiesību uz aizstāvību ierobežojumu. Kā to arī norāda Itālijas un Grieķijas valdības, tad vairumā dalībvalstu sabiedriskajās kārtībās ir paredzētas sankcijas personām, kuru uzvedība civilprocesa ietvaros ir novilcinoša, galu galā saskaroties ar tiesas noraidījumu.

- 32 Šādas sankcijas tai pat laikā nedrīkst būt acīmredzami nesamērīgas salīdzinājumā ar sasniedzamo mērķi, kas ir nodrošināt efektīvu tiesvedības norisi pareizas tiesvedības nolūkos.
- 33 Attiecībā uz pamata lietā pieņemto sankciju, proti, pilnībā izslēdzot Gambaci no jebkādas tiesvedības, — kā to savu secinājumu 67. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte — runa ir par būtiskāko iespējamo atbildētāja tiesību uz aizstāvību ierobežojumu. Tādēļ šī ierobežojuma pamatojumam ir jāizvirza ļoti augstas prasības, lai to neuzskatītu par acīmredzamu un pārmērīgu šo tiesību traucējumu.
- 34 Valsts tiesai, ņemot vērā konkrētos lietas apstākļus, ir jāizvērtē, vai šis ir tas gadījums.
- 35 Šajā kontekstā pamata lietas dalībnieki pamatojas uz Federālās tiesas (Šveice) 2004. gada 9. novembrī pasludināto spriedumu (lieta 4P082/2004). Ar šo spriedumu šī tiesa noraidīja *CIBC* un *DaimlerChrysler* celto prasību pret *Tribunale d'appello del cantone Ticino* (Tičīnas kantona apelācijas tiesa, Šveice) lēmumu, ar kuru attiecībā uz Gambaci tika atteikts atzīt un izpildīt *High Court* lēmumus, jo tie esot pretrunā Lugāno konvencijas 27. panta 1. punktam. Šveices federālā tiesa nosprieda, ka Gambaci izslēgšana no tiesvedības *High Court* neesot pretrunā Šveices sabiedriskajai kārtībai, bet uzskatīja, ka citi apstākļi, kurus iesniedzējtiesa neesot minējusi šīs tiesvedības ietvaros, tomēr pamato klauzulas par sabiedrisko kārtību piemērošanu.
- 36 Atbilstoši Lugāno konvencijas parakstījušo valstu, Eiropas Kopienu dalībnieču, valdību pārstāvju deklarācijai ir piemēroti, ka Eiropas Kopienu tiesa pienācīgi ņem vērā šī Federālās tiesas spriedumā iekļautos principus, un, piemērojot 2. protokola par vienotu šīs konvencijas interpretāciju 1. pantu, iesniedzējtiesai ir pienācīgi jāņem vērā šie principi.

- 37 Šajā sakarā jānorāda, ka klauzulas par sabiedrisko kārtību konkretizēšanai Federālā tiesa pamatojas uz tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu un tiesībām tikt uzklautam — principiem, uz kuriem Tiesa pati ir pamatojusies savā iepriekš minētajā spriedumā lietā *Krombach* un par kuriem tā ir atgādinājusi šī sprieduma 27. un 28. punktā.
- 38 Attiecībā uz šajā gadījumā iepriekš minētajā Federālās tiesas spriedumā veikto konkrēto vērtējumu par pretrunīgumu Šveices sabiedriskajai kārtībai ir jāprecizē, ka tam formāli nav jābūt saistītam ar iesniedzējtiesu. Tā tas ir šajā gadījumā, jo šai pēdējai minētajai tiesai ir jāsniedz vērtējums Itālijas sabiedriskās kārtības kontekstā.
- 39 Visbeidzot, lai attaisnotu šī sprieduma 26. punktā atgādināto interpretācijas lomu, Tiesai katrā ziņā ir jāprecizē principi, ko tā definējusi, norādot vispārīgos kritērijus, kuru kontekstā iesniedzējtiesai būs jāveic savs vērtējums.
- 40 Šajā sakarā jānorāda, ka jautājums par izcelsmes valsts tiesas pieņemta pasākuma par izslēgšanu saderīgumu ar valsts, kurā pieprasīta atzišana, sabiedrisko kārtību ir jāvērtē, ņemot vērā attiecīgo tiesvedību visā tās kopumā un ievērojot apstākļu kopumu (šajā sakarā skat. 2006. gada 2. maija spriedumu lietā *C-341/04 Eurofood IFSC*, Krājums, I-3813. lpp., 68. punkts).
- 41 Tas šajā gadījumā nozīmē, lai tiktu ņemti vērā ne tikai apstākļi, kuros saskaņā ar tiesvedību *High Court* ir tikuši pieņemti tās lēmumi, kuru izpilde tiek prasīta, bet arī apstākļi, kuros iepriekšējā stadijā ir tikuši pieņemti “disclosure order” un “unless order”.

- 42 Vispirms attiecībā uz “disclosure order” iesniedzējtiesai ir jānoskaidro, vai un cik lielā mērā Gambaci bija iespēja tikt uzklaušītam par to būtību un to piemērojamību iepriekšējā stadijā un tā pasludināšanas brīdī. Tāpat tai arī jānoskaidro, kādi tiesību aizsardzības līdzekļi bija Gambaci rīcībā pēc šī “disclosure order” pasludināšanas, lai visbeidzot lūgtu to grozīt vai atcelt. Šajā kontekstā jānosaka, vai ieinteresētajai personai ir bijusi iespēja pamatoties uz visiem faktiem un tiesībām, kas tās skatījumā labi pamato tās lūgumu, un vai šie argumenti ir izvērtēti pēc būtības, pilnībā ievērojot sacīkstes principu, vai arī gluži otrādi — personai ir bijis ļauts skart tikai konkrētus jautājumus.
- 43 Attiecībā uz to, ka Gambaci nav izpildījis “disclosure order”, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai Gambaci minētie argumenti, proti, fakts, ka prasītās informācijas izpaušana viņam būtu likusi pārkāpt profesionālo noslēpumu, kas viņam kā advokātam ir jāievēro, un tādejādi izdarīt kriminālsodāmu pārkāpumu, būtu varējuši tikt pieminēti uz sacīkstes principu balstītas prejudiciālas tiesvedības ietvaros.
- 44 Tālāk attiecībā uz “unless order” iesniedzējtiesai ir jānoskaidro, vai Gambaci rīcībā bija procesuālas garantijas, kas tam nodrošināja efektīvu iespēju apstrīdēt pieņemto pasākumu.
- 45 Visbeidzot attiecībā uz *High Court* lēmumiem, ar kuriem tā lēma par atbildētāju iebildumiem aizmuguriski atbildētājam, ir jānoskaidro, vai šajā vai iepriekšējā stadijā šī iebildumu pamatotība ir tikusi izvērtēta un vai Gambaci šajā vai iepriekšējā stadijā ir bijusi iespēja par šo jautājumu paust savu viedokli, un vai viņa rīcībā ir bijuši tiesību aizsardzības līdzekļi.
- 46 Jānorāda, ka šīs pārbaudes, ciktāl to mērķis ir tikai identificēt acīmredzamu un pārmērīgu tiesību tikt uzklaušītam traucējumu, nenozīmē *High Court* minēto pamata vērtējumu pārbaudi; šāda pārbaude ir pārbaude pēc būtības, ko aizliedz ar Briseles

konvencijas 29. un 34. panta trešo daļu. Iesniedzējtiesai ir tikai jāidentificē tiesību aizsardzības līdzekļi, kas bija Gambaci rīcībā, un jāpārbauda, vai viņam šo līdzekļu ietvaros bija iespēja tikt uzklautam, ievērojot pušu saciksti un pilnībā izmantojot tiesības uz aizstāvību.

47 Atbilstoši visām šīm pārbaudēm iesniedzējtiesai būs jānodrošina šo dažādo faktu līdzsvars, lai galu galā izvērtētu, vai efektīvas *High Court* vestas tiesvedības nolūkos Gambaci izslēgšana no tiesvedības ir acīmredzams un pārmērīgs viņa tiesību tikt uzklautam traucējums.

48 Tādējādi uz uzdoto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Briseles konvencijas 27. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts, kurā atzišana prasīta, tiesa, ievērojot šajā pantā minēto klauzulu par sabiedrisko kārtību, var ņemt vērā faktu, ka izcelsmes valsts tiesa ir lēmusi par atbildētāja iebildumiem, neuzklaudama atbildētāju, kurš ir bijis likumīgs tiesvedības dalībnieks, taču ar rīkojumu ir ticis izslēgts no tiesvedības, jo nav pienācīgi izpildījis ar iepriekš tās pašas tiesvedības ietvaros izdotu rīkojumu uzliktos pienākumus, ja saskaņā ar vispārīgu tiesvedības vērtējumu un ņemot vērā apstākļu kopumu tai liekas, ka šis izslēgšanas pasākums ir acīmredzams un pārmērīgs atbildētāja tiesību tikt uzklautam traucējums.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1968. gada 27. septembra konvencijas par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, kurā grozījumi izdarīti ar 1978. gada 9. oktobra konvenciju par Dānijas Karalistes, Īrijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanas, 1982. gada 25. oktobra konvenciju par Grieķijas Republikas pievienošanas, 1989. gada 26. maija konvenciju par Spānijas Karalistes un Portugāles Republikas pievienošanas, kā arī 1996. gada 29. novembra konvenciju par Austrijas Republikas, Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes pievienošanas, 27. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka:

valsts, kurā atzīšana prasīta, tiesa, ievērojot šajā pantā minēto klauzulu par sabiedrisko kārtību, var ņemt vērā faktu, ka izcelsmes valsts tiesa ir lēmusi par atbildētāja iebildumiem, neuzklausīdama atbildētāju, kurš ir bijis likumīgs tiesvedības dalībnieks, taču ar rīkojumu ir ticis izslēgts no tiesvedības, jo nav pienācīgi izpildījis ar iepriekš tās pašas tiesvedības ietvaros izdotu rīkojumu uzliktos pienākumus, ja saskaņā ar vispārīgu tiesvedības vērtējumu un ņemot vērā apstākļu kopumu tai liekas, ka šis izslēgšanas pasākums ir acīmredzams un pārmērīgs atbildētāja tiesību tikt uzklausītam traucējums.

[Paraksti]